

Publicerad 2023-03-21 18:15 av Ett utkast

En ovanlig stad

I Pinglan bjällerklang

Vita klockor är himmelskt ljusa
prästen i kyrkan är bortglömd,
men de sköna klangerna hörs
från de obebodda ängarna.

Med sjön på avstånd synes en yngling
på gränsen till förtvivlan närma sig
ett minne av att han en gång deltagit
i konspirationen "Pinglan bjällerklang".

Han ursäktade sig och erkände sina föresatser,
att bara älska sig själv mer än någon annan
och olyckan utan förningar.

Små ljusa himlar har inga missljud,
varken beläten eller något annat,
utan sköna klanger, som vi inte bör utrota
utan bibehålla som en kärlek till den solida
tegelväggens utsagda texter.

II Voyage au cinema

Finkladda och trygga sitter de i ett gott sällskap
och språkar med varandra om ditt och datt.
De beklagar att deras vän inte är med denna festliga kväll, eftersom hon har flyttat till Frankrike.

I ett brev står en sanning värd att minnas
om thrakernas getost, mule allez, allez och en enda sak i Dionysus filmvärld Att sådant kan hända i
verkligheten!?

III I en ovanlig stad

I en ovanlig stad sprider sig lycka från hus till hus.
Alla är tillfreds och unnar varandra framgång i hemmet, med familjen och på arbetet.

I en sådan vacker stad skulle jag gärna vilja leva.
En stad över andra städer.

Där råder inga begär utan bara kallelse och plikt.

Kriga har man glömt hur man gör, att få stadsbor därför inte tror sig behöva oroas över ofredande av vårt land.

När du passerar ett träd ropar löven ljudlöst till dig

för att du ska påminna flanörerna på torg och i skogar att se till att björkarnas rötter får rota sig ordentligt i myllan och växa till sig ordentligt.

Men soldater bland nyinflyttade lyssnar inte,

i likhet med alla andra våldsverkare i alla samhällsskikt - alltså inte alltid bland de lägsta sociala klasserna, att man blir obehagligt överraskad.

IV På tavernan med köträtter

- Och vi är inte mer än rovdjur, som går på två ben, sa en av vännerna vid bordet på tavernan, som serverade köträtter.

-Nåja, vi är väl ändå mer civiliserade! tyckte killen i vitklädd skjorta och blåjeans.

Allt är förstås inte längre helt ovanligt, när bjällorna från de vita klockorna hjälper till med vita magiska tecken i syfte att tillrättalägga ...

...en man ligger framåtböjd på marken av någon oförklarlig anledning.

Kvinnan klädd i en glad röd sommartröja reser sig upp från bordet och går fram till mannen utanför terrassen och börjar att nynna en stund på ett utkast till en sång.

En vitklocka

fäller ut sina blad

kanterna är hårda.

- Du skulle bara våga,
säger hon.

Då hon är den ovanliga staden

hjälp hon honom upp på benen igen.

- För en soldat är medel förtryck och mål är fall,
men jag är ingen soldat, säger hon.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ett utkast med Poeter.se id #232566 innehar upphovsrätten